

D ů v o d y:

Žalobce, který až do roku 1913 sloužil jako pragmatikální úředník na soukromých císařských statcích v Čechách a byl kárným nálezem ředitelství těchto statků ze dne 12. února 1913 degradován a potom nálezem téhož ředitelství ze dne 31. října 1913, potvrzeným nálezem generálního ředitelství těchto statků ze dne 8. dubna 1914 ze služby bez nároku na pensi propuštěn, domáhá se na československém státu na základě úmluvy mezi republikou Československou a republikou Rakouskou ze dne 30. listopadu 1923, jež byla ratifikována a vyhlášena pod čís. 187 sbírky z. a n. z roku 1931, placení pense, tvrdě, že kárné nálezy o degradování a propuštění bez nároku na pensi nejsou po právu a jsou zmatečné. Marně se dovolací rekurent brání tomu, že rekursní soud uznal v této věci pořad práva za přípustný. Žalobce nebyl jako zaměstnanec na soukromých císařských statcích, i když byl pragmatikálním úředníkem, úředníkem státním, ve službách státu a ve služebním poměru k státu, pročež tu dvorního dekretu ze dne 18. srpna 1841 čís. 555 sb. z. s., podle něhož pohledávky úředníka za státem, které se odvozují ze služebního poměru ke státu, jest vyříditi pořadem správním, nelze použití a žalobní nárok, pokud jde o placení pense z pořadu práva není vyloučen. Na tom nic nemění zmíněná mezistátní úmluva, neboť jí podstata a povaha žalobcova nároku na placení pense změny nedoznala. Co se týče určovací části žalobního žádání, by bylo uznáno, že se žalobcovo propuštění ze služeb na bývalých císařských statcích stalo neprávem a že neprávem také byl žalobce degradován, ani tu pořad práva není vyloučen. Jde, jak rekursní soud případně uvedl, o kárné nálezy ředitelství, pokud se týče generálního ředitelství císařských statků, nikoli o kárné nálezy disciplinárních úřadů správních a služební poměr, jehož se nálezy týkaly, nebyl s úkoly veřejnými spojen. Žádaný přezkum těchto nálezů není soudu odňat (srovnej sb. n. s. 3123, 6236).

Čís. 13366.

Třebaže zrušovacímu usnesení rekursního soudu nebyla vyhrazena pravomoc, a třebaže bylo rekursním soudem nařízeno další šetření, při němž by nebylo lze se obejít bez slyšení účastníků, není dovolací rekurs podle druhého odstavce § 527 c. ř. s. nepřípustný, netýká-li se nařízené šetření již otázky v původním usnesení řešené, nýbrž jiné otázky.

Předpis § 105 ex. ř. se vztahuje jen na o b y t n é místnosti, kterých dlužník nezbytně potřebuje pro sebe a pro členy své rodiny ve společné domácnosti s ním žijící, nikoliv na místnosti v nemovitosti podléhající vnucené správě, jichž dlužník používá k provozu živnosti.

V takovém případě jest na vnuceném správci, aby, po případě se souhlasem soudu (§ 112 ex. ř.) učinil opatření, by povinný dal přiměřené odškodnění za používání takových místností, nebo, kdyby se zdráhal, místnosti uvolnil za účelem jinakého zpeněžení.

(Rozh. ze dne 16. března 1934, R I 144/34.)

Exekuční soud přikázal vnucenému správci, aby vybíral za ponechání kavárenských místností dlužníku přiměřenou činži. Rekursní soud zrušil napadené usnesení jako nezákonné a uložil prvému soudu, by následkem tohoto zrušení učinil potřebná opatření. Důvody: Příkaz prvního soudce vnucenému správci, by vybíral za ponechání kavárenských místností přiměřenou činži, nemá v zákoně oporu. Ani poukaz prvního soudce na ustanovení § 105 ex. ř. nemůže nic znamenati, neboť ustanovení zákona se vztahuje přece jen na bytové místnosti, které jest přenechati povinnému. Právem poukazuje se také v rekursu k tomu, že tento příkaz vnucenému správci zní docela neurčitě, jelikož jest přenecháno jeho uvážení, ustanoviti činži, kterouž by mu měl povinný zaplatiti. Ale nehledíc k tomu, poněvadž vnucený správce podle ustanovení ex. ř. jest oprávněn i bez schválení exekučního soudu nájemní smlouvy uzavírat, pokud jde o smlouvy obvyklého trvání (§ 111 ex. ř.), není napadené usnesení v souhlasu se zákonem, poněvadž s povinným nelze uzavírat takovou smlouvu. Není-li z nemovitosti vzaté ve vnucenou správu výtěžku, nelze vésti vnucenou správu a přichází v úvahu ustanovení § 129 ex. ř.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Po formální stránce jest uznati na přípustnost dovolacího rekursu. Nelze ovšem souhlasiti s vývody rekurentovými, že dovolací rekurs je přípustný proto, že napadené usnesení obsahuje pod nesprávným označením zrušení usnesení prvního soudu věcně jeho změnu, neboť ve skutečnosti a podle povahy věci běží tu o zrušovací usnesení. Třebaže tomtu zrušovacímu usnesení nebyla vyhrazena právní moc, a třebaže bylo rekursním soudem nařízeno další šetření, při němž by nebylo lze se obejít bez slyšení stran, nelze přece pokládati dovolací rekurs po rozumu druhého odstavce § 527 c. ř. s. a § 78 ex. ř. za nepřípustný, neboť nařízené šetření se netýká již otázky v původním usnesení řešené, nýbrž jiné otázky, totiž případného zrušení exekuce podle druhého odstavce § 129 ex. ř. (rozhodnutí čís. 6044, 6242 sb. n. s.).

S hlediska právního nelze odepřiti dovolacímu rekursu oprávnění. Exekuce vnucenou správou se týká jen nemovitosti — domu č. p. 346 v M., v němž podle spisů obývá povinný s rodinou své poschodí, a v němž v přízemí provozuje kavárenskou živnost. Podle prvního odstavce § 97 ex. ř. má býti vnucenou správou dosaženo zapravení vykonatelné pohledávky z užitků a důchodů nemovitosti. Předpisy § 105 ex. ř. stanoví, aby povinnému, bydlícímu v době vnucené správy v domě jí postiženém, byly po dobu správy ponechány obytné místnosti, kterých pro sebe a pro členy své rodiny ve společné domácnosti s ním žijící nezbytně potřebuje. Na jiné místnosti povinným používané se tyto předpisy nevztahují, a nutno proto, nemá-li se vnucená správa minouti s úspěchem, využívat hospodářsky všechny ostatní místnosti domu, bez ohledu na to, zda jich povinný užívá k provozu živnosti. V takovémto případě bude nutno, aby nucený správce za případného souhlasu soudu (§ 112 ex. ř.) učinil opatření, by povinný dal přiměřené odškodnění za používání takových místností, nebo, kdyby se zdráhal, místnosti

uvolnil za účelem jinakého zpeněžení. Nesejde na tom, zda toto odškodnění se zove nájemným nebo podobně. Proto nepochybil soud první stolice, vydav příslušný poukaz ke zpeněžení kavárenských místností povinným používaných, a nelze v tom shledávati nezákonnost, jak míní rekursní soud, i nebylo zákonného podkladu ke zrušení usnesení soudu první stolice, ani k nařízenému postupu dle druhého odstavce § 129 ex. ř.

Čís. 13367.

I notářské spisy zřízené v rakouském státě jsou podle vládního nařízení ze dne 19. března 1919, čís. 145 sb. z. a n., exekučními tituly, na jejichž základě lze povolit a vykonati exekuci v tuzemsku, vyhovují-li podmínkám § 1 čís. 17 ex. ř. (§ 3 not. řádu čís. 75/1871 ř. zák.), aniž třeba průkazu vzájemnosti a potvrzení o tom, že rakouský notář je oprávněn spisovati notářské spisy s účinkem vykonatelnosti v tuzemsku.

(Rozh. ze dne 16. března 1934, R I 191/34.)

Na základě notářského spisu zřízeného v A. v republice Rakouské povolil soud první stolice exekuci vnucenou dražbou nemovitostí. Rekursní soud exekuční návrh zamítl a uvedl v otázce, o niž tu jde, v důvodech: Rekursní soud nesdílí názor strany povinné projevený ve stížnosti, že notářský spis ze dne 9. září 1927 jakožto cizozemský notářský spis nemohl by tvořiti exekuční titul pro exekuci, že v tom směru není zaručena vzájemnost, že spis ten neobsahuje potvrzení zastupitelského úřadu Československé republiky o oprávněnosti notáře v A. sepisovati listiny, které mají tvořiti přímo exekuční titul s účinkem pro cizinu a zejména pro území republiky Československé, že spis ten neobsahuje zmocnění věřitele vésti exekuci na nemovitosti povinné strany nalézající se v republice Československé a že nemá také náležitosti § 3 not. řádu, ježto není v něm uvedena doba, kdy uvedený tam dluh má býti splněn, a není prokázáno veřejnou listinou, že splatnost dluhu nastala a do jaké míry dluh ten jest po právu; neboť podle nařízení vlády Československé republiky ze dne 19. března 1919 čís. 145 sb. z. a n. a vládního nařízení ze dne 18. června 1925 čís. 141 sb. z. a n. smí k zachování vzájemnosti exekuce na základě všech v Rakouské republice zřízených spisů a listin, které podle § 1 ex. ř. jsou tituly exekučními, býti v tuzemsku povolena a nařízena. Obmezení obsaženo jest v § 3 vl. nař. čís. 141 sb. z. a n. z roku 1925 jen co do exekučního titulu dle § 1 čís. 13 ex. ř. Lze tudíž v tuzemsku vésti exekuci také na základě notářského spisu, zřízeného v republice Rakouské, má-li spis ten náležitosti § 3 not. řádu a není proto také třeba potvrzení o tom, že notář v A. jest oprávněn sepisovati notářské spisy s právním účinkem pro Československou republiku. Jak vyplývá z notářského spisu, má spis ten doložku vykonatelnosti ve smyslu § 3 not. spisu a zejména jest v něm také uvedena s dostatečnou určitostí doba, kdy dluh se má plniti, a nebylo proto třeba předkládati veřejnou listinu o tom, že splatnost dluhu nastala. Rovněž nelze z notářského spisu důvodně vyvozovati, že by exekuce k vymožení dluhu mohla býti vedena jen na ne-